

слѣдъ разговора ни, азъ можахъ да се убѣдя, че моята приятелка имала пълно право.

Тъкмо що слънцето залезваше, чуха се на брѣга на рѣката тичания и високи гласове. Като си подадохъ главата надъ водата, азъ забѣлѣзахъ нѣколко момчета, които тичаха покрай брѣга на рѣката. Отъ начало азъ не обърнахъ на тѣхъ почти никакво внимание.— „Нека си играятъ! — казахъ си азъ. — Азъ ги не задѣвамъ и тѣ мене не ще безпокоятъ“.

Но скоро забѣлѣзахъ, че жестоко съмъ се лъгала: не бѣха минали и нѣколко секунди, когато единъ голѣмъ камъкъ пролетѣ надъ главата ми и прѣплюска въвъ водата близо до менъ. Той щеше дн ме смажи; ако не бѣхъ успѣла да се гурна въвъ водата.

— Трѣпи ги добрѣ! Трѣпи ги! Не ги съжалявай! У, мржници, това е за Васъ! — Виказаха съсъ силенъ гласъ тѣзъ пакостници и цѣлъ облакъ отъ камъне заплѣска по водата.

Полумъртва отъ страхъ, азъ се върнахъ въ водата, стигнахъ самото дъно и тамъ въ забрава, трѣперяща цѣла отъ ужасъ, чувахъ, какъ камънетѣ летяха и се удряха върху повърхността на водата и какъ дѣцата се смѣяха.

Най-подирѣ всичко утихна, и азъ се рѣшихъ да напустна своето скривалище и излеза на божия свѣтъ. Ужасна картина се прѣдстави прѣдъ очитѣ ми! Съ десетси мъртви жаби, сплѣскани и распокжсани отъ тежкитѣ камъне, плуваха надъ водата! Много отъ моитѣ братя и сестри и весели дружки намѣриха тукъ нещастната си смъртъ! И за какво? Каква пакостъ бѣхме сторили на тѣзи дѣца? Нима ние нѣмаме право да живѣемъ на тоя божи свѣтъ, о глупави пакостливи дечурлига!?